

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 28.10.1971, sp. zn. 6 Co 326/71, ECLI:CZ:NS:1971:6.CO.326.1971.1

Číslo: 73/1972

Právní věta: V řízení o přezkoumání rozhodnutí ve věcech důchodového zabezpečení neřeší soud skutkové otázky, které by se mohly stát právně významnými teprve v budoucnu, až budou splněny další zákonné předpoklady uplatněného nároku na dávku důchodového zabezpečení.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 28.10.1971

Spisová značka: 6 Co 326/71

Číslo rozhodnutí: 73

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Přezkum správních rozhodnutí, Řízení před soudem

Předpisy: 99/1963 Sb. § 6

§ 120

§ 219

§ 244 101/1964 Sb. § 6

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 73/1972 sb. rozh.

V řízení o přezkoumání rozhodnutí ve věcech důchodového zabezpečení neřeší soud skutkové otázky, které by se mohly stát právně významnými teprve v budoucnu, až budou splněny další zákonné předpoklady uplatněného nároku na dávku důchodového zabezpečení.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČSR z 28. 10. 1971, [6 Co 326/71](#))

Krajský soud v Českých Budějovicích potvrdil rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení v Praze, jímž byla zamítnuta navrhovatelova žádost o přiznání starobního důchodu. Uvedené rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že navrhovatel nesplňuje zákonné podmínky pro vznik nároku na tento důchod, jmenovitě podmínku doby zaměstnání v trvání 25 roků, když podle evidenčního listu vykazuje ke dni 30. 4. 1971 celkem 23 roky a 361 dnů pracovní činnosti jako pracovník i jako pojištěná osoba samostatně hospodařící. Nárok na starobní důchod podle předpisů o sociálním zabezpečení pracovníků mu nevznikl, když po skončení samostatné výdělečné činnosti nebyl zaměstnán alespoň po dobu 10 roků, a ani v samostatném důchodovém zabezpečení pracovníků nezískal dobu potřebnou

pro nárok na starobní důchod (25 roků zaměstnání); nárok na starobní důchod mu nevznikl ani podle předpisů o důchodovém zabezpečení osob samostatně hospodařících, neboť dosud nedosáhl věku 65 roků.

Soud prvního stupně nevyhověl opravnému prostředku proti uváděnému rozhodnutí, jímž se navrhovatel domáhal započtení doby od 1. 7. 1926 do 20. 1. 1940 jako doby zaměstnání na základě toho, že v tomto období pracoval jako dělník ve mlýně svého otce v pracovním poměru. V odůvodnění usnesení soudu prvního stupně bylo uvedeno, že nebylo třeba se zabývat otázkou započitatelnosti doby od 1. 7. 1926 do 20. 1. 1940, která činí celkem 13 roků a 204 dny, protože i kdyby bylo prokázáno, že šlo vskutku o dobu zaměstnání započitatelnou ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb., stejně by nemohla tato skutečnost mít vliv na rozhodnutí o uplatněném důchodovém nároku, když navrhovatel i s připočtením této doby by nesplnil podmínku doby zaměstnání 25 roků pro vznik nároku na starobní důchod.

V odvolání proti usnesení soudu prvního stupně navrhovatel zejména namítal, že soud prvního stupně se měl zabývat otázkou započitatelnosti doby od 1. 7. 1926 do 20. 1. 1940 ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb. Navrhovatel má za to, že nezáleží na tom, zda zjištění této skutečnosti má v současné době význam pro právní posouzení důvodnosti uplatněného nároku na starobní důchod; je neekonomické a nežádoucí, aby byl nucen dát si tuto základní otázku znovu vyřešit cestou soudní, když je nepochybné, že tato otázka přijde opět na pořad při projednávání jeho pozdější žádosti o důchod.

Odpůrce ve svém vyjádření k odvolání navrhovatele navrhl, aby napadené usnesení bylo potvrzeno. Poukazuje na zvláštnosti přezkumného řízení podle ustanovení § 244 a násl. o. s. ř., podle nichž může soud přezkoumávané rozhodnutí buď potvrdit nebo zrušit, nemůže je však sám měnit.

Nejvyšší soud ČSR rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

V řízení o přezkoumání rozhodnutí ve věcech důchodového zabezpečení zabývá se soud rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení o zákonném nároku na dávku důchodového zabezpečení ze všech jeho zákonných hledisek. Pro své rozhodnutí si musí zjednat úplný a spolehlivý skutkový podklad podle zásady materiální pravdy, vyjádřené v ustanoveních § 6 a § 120 o. s. ř., což se však týká pouze skutečností rozhodných pro posouzení důvodnosti uplatněného nároku. Je-li přezkoumávané rozhodnutí v souladu se zákonem, nemůže je soud zrušit, i kdyby se ukázalo, že určité skutečnosti, jež však pro rozhodnutí nejsou rozhodné, byly odpůrcem posuzovány nesprávně.

V tomto řízení neřeší soud skutkové otázky, které by se mohly stát právně významnými teprve v budoucnu, až budou splněny další zákonné podmínky uplatněného nároku na dávku důchodového zabezpečení. Zjišťování takovýchto skutečností v řízení, ve kterém by byly vzhledem k předmětu řízení skutečnostmi právně nerelevantními, by odporovalo zásadě hospodárnosti řízení. Zjišťování se musí omezit jen na otázky dotýkající se předmětu řízení, jímž je v řízení o přezkoumání rozhodnutí ve věcech důchodového zabezpečení nárok na zákonnou dávku důchodového zabezpečení uplatněný žadatelem o důchod, který však nebyl orgánem sociálního zabezpečení příznán.

Protože v projednávané věci soud prvního stupně správně dovodil, že navrhovatel v současné době by nespĺňoval základní podmínku nároku na starobní důchod, a to podmínku doby zaměstnání trvající nejméně 25 roků, ani za předpokladu, že uplatňovaná doba od 1. 7. 1926 do 20. 1. 1940 by byla uznána za dobu zaměstnání na základě pracovního poměru ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb. (úplné znění zákona se změnami a doplňky bylo vyhlášeno pod č. 5/1972 Sb.), nelze tedy soudu prvního stupně vytýkat pochybení nebo nesprávný postup, jestliže se řešením této otázky

v tomto řízení věcně nezabýval.

Bylo proto napadené usnesení jako věcně správné potvrzeno podle ustanovení § 219 o. s. ř.